

минаа му отговори— „Нарѣдъ“! — понеже до единъ сѣкомити, пана Ефенди?— „Е, тогава побързай да се изнесешъ по-скоро отъ селото, защото подиръ малко ще го прѣобърна на прахъ и пепель.“

Въ тия трагически минути, когато нашата се занимаваше съ селскитѣ прѣдставители и султанътъ, когато казваше, кръвопиецътъ точеше зѣби за ловътъ си; когато напokonъ, дивити крѣсѣци на многото Еничерска сганъ цѣнише атмосфернитѣ пластове и вселяваше страхъ и трепетъ на Българското мѣченическо население въ това село. О! тогава бѣше плачъ Рахиловъ; порой отъ сълзи—и въздишки тѣжки, се чуваха отъ нѣкои близки къщи. Въ тая минута майката на Българскитѣ рожби, послѣденъ пѣтъ туряше на гърдитѣ си своитѣ любезни бозайничета и съ плачъ и сълзи ги цѣлуваха, като знаятъ, че слѣдъ малко вѣчно ще засижатъ по покровътъ на грозната и хладна черна прѣстъ. А младитѣ невѣсти, несквернитѣ дѣвойчета, гдѣ бѣха и що вършаха тогава? Уви! тѣ бѣха се заровили живи въ една гробна яма за сахранение на животъ и честь. А старцятѣ съ угнитѣ си крака мимоходомъ вървяха къмъ пѣтътъ гдѣто пристигналъ и се спрѣлъ Шефкетъ-пана. Тѣ клѣтитѣ мисляха, че този звѣрь ще се смѣли надъ тѣхната дълбока старостъ и на бѣловласнитѣ имъ глави и бради; нѣ всичко глухо, всичко нѣмо. Часътъ удари на смъртъ. Даде се сигналъ за тревога и пожаръ. Войската на брой бѣше повѣче отъ 20,000 души взети съ баши-бозушката пришелица. Войската и бабаититѣ моментално окопираха селото. Топътъ като молний изрѣва, цѣлото село се стрѣсна и отъ страхъ замръзна на мѣстото си! Що е това побратиме? питаха се оплашено селянитѣ, като слушаха отчаяннитѣ писѣци на невиннитѣ дѣтчица. Отговоръ на това бѣше, че ужъ гръмнало отъ небето и паднала свѣт-